



Hermes Nieuwsbrief jaargang 5 nr. 8 februari 2015

Inhoud:

- van de redactie
- bericht van het bestuur
- vooraankondiging studiemiddag 13 maart a.s
- voor u gelezen
- tips
- tot slot

Van de redactie

Dit is de eerste Nieuwsbrief van 2015.

De eerste stappen in het nieuwe jaar zijn gezet en we volgen nog steeds met veel interesse het pad van hermeneutiek.

In het najaar is een interessante studiemiddag gewijd aan de Hermeneutiek en zijn we weer "back to the roots" gegaan, naar Gadamer en Rob Lubbers.

Filmfestivals zijn er het hele jaar door: de Idfa, Movies that Matter, Nederlands Film Festival, enz., maar een filmmiddag zoals die wordt georganiseerd door het Langeveldcentrum is echt uniek en wij nodigen u van harte uit om op 13 maart deze studiemiddag in Bilthoven bij te wonen.

In deze Nieuwsbrief wordt ook aandacht besteed aan de verschuiving van de visie op het gezin en opvoedingsmethoden.

Via "links" kunt u de volledige teksten lezen op de website.

Nog steeds komen onderste stenen boven en wijzen hermen ons de weg.

We hopen u ook in 2015 op onze weg te ontmoeten en ervaringen uit te wisselen.

De redactie: Marianne van Arkel, Truus de Groot en Inge van Kampen

Gadamer revisited. Deze studiedag werd gehouden op 14 november 2014.

Aanleiding was de vertaling door Mark Wildschut van Gadamer bij uitgeverij Van Til. Maart 2014. En het vijftienvijftig jarig bestaan van Lubbers' boek "Psychotherapie door beeld en begripsvorming". Uitgekomen in 1988. We gebruiken het gedachtegoed van Gadamer, maar expliciteren het nauwelijks. Tijd om dat wel weer eens te doen.

Voor het volledige programma en inhoud: zie de website.

Bericht van het bestuur

Het bestuur van het MJ Langeveldcentrum heeft haar eerste vergadering gehouden op 9 januari jl.

De belangrijkste punten daaruit:

Met de dependancevergadering is het bestuur zeer tevreden over de laatste studiedag 'Gadamer Revisited'. Het onderwerp; de filosoof en zijn filosofie die veel van de basis van onze hermeneutiek uitmaakt, spreekt kennelijk toch aan.

Het bestuur zou, mogelijk ook op de jaarvergadering, met de leden van gedachten willen wisselen over de functie van de vereniging in het "...uitdragen van het gedachtegoed van de moderne hermeneutiek.. "

Voor de filmmiddag, die in maart gehouden gaat worden, heeft het bestuur een eigen bijdrage van de bezoekers vastgesteld op € 15,-

De volgende bestuursvergadering wordt gehouden op 10 april a.s.

Angeline Martin, secretaris

Vooraankondiging studiemiddag: Film op 13 maart in Bilthoven. Aanvang 13.00 uur.

Voor de vierde maal:

Hermeneutische diagnostiek met focus op wie, wat, waar en hoe van de hoofdpersoon.

Het keuzeproces voor de film is begonnen. Maar welke gaat het worden?

Nadere informatie volgt.

Opgeven kan nu al bij: info@langeveldcentrum.nl

Voor u gelezen

Hoe gaat het met het gezin sinds de 70tiger jaren en na de antiautoritaire periode

Na de oorlog in de 70 tiger jaren kwam er een reactie op het burgerman gezin met werkende (en vaak bepalende) vader en moeder thuis met de thee.

Ik herinner me, in mijn studententijd in de jaren 70, naast de antiautoritaire opvoeding (overigens ook in een kerngezin van vader, moeder en kinderen), de opkomende vrije seksualiteit. Bron van vrijheid en bron van veel verdriet en jalousie, maar dat laatste verstoort. Immers men wilde bevrijd en modern ogen. In het begin van mijn studietijd speelden deze twee tegenstrijdige mechanismes naast elkaar. Hoe te rijmen: we wilde eigenlijk allemaal een partner en een gezin, zoals bekend van het ouderlijk huis. Dat was ook de verborgen opdracht, zeker voor vrouwen, ontplooi je en vind een goede en betrouwbare partner en ook geniet intussen van de gewonnen vrijheid. Heerlijk het kunnen studeren en maximaal ontplooiën en uitgaan en tenslotte vroeg of laat een kerngezin, liefst tot de dood ons scheidt. Ook in deze tijd lijkt er niets veranderd. Je ziet zelfs: meer mogelijkheden en vrijheid en steeds vaker keuze voor een ouderwets huwelijk met dito jurk en feest. Soms in Las Vegas, maar dat is alweer een beetje uit. Dat is nog een restant van de triomf van de vrijheid.

Maximale ontplooiing, vrijere opvattingen, minder regels en voorschriften en backpacken over de wereld. Het kan allemaal.

Hoe gaat het met het gezin eigenlijk en wat zijn plus- en minpunten in deze tijd. Daarvoor even terug naar toen. Waarom was het toen (1960-70) niet een groot probleem? Ik denk omdat experimenteren met relaties als bevorderlijk werd geoordeeld voor het kiezen van de juiste partner. Althans door ons jongeren. Toch is de keuze voor een gezin, ondanks alle scheidingen in feite niet veranderd. De wens om geborgen te voelen en veilig met huisje, boompje, beestje, voor elkaar te zorgen en for-better-and-worse staat als wens nog steeds bovenaan! Ik zie met kerst de foto's langskomen met steeds meer familieleden annex huisdieren op in de lengte gekozen fotopapier. De vrijgezellen sturen gezellige selfies met veel leuk om zich heen. Ook niks mis mee. Totdat ook zij met de foto's in de lengte beginnen. De CDA en de SGP proclameerden voor enige jaren, het gezinsleven als kern van de samenleving. Men was bezorgd. Nu hoor je dat niet meer uit de politieke hoek. Is er dan geen reden meer voor zorg, of gaat en ging het beter dan men dacht. De politiek heeft wel bewuster gemaakt dat er voor de kwetsbare kinderen in de samenleving zorg moet zijn. In de hulpverlening wisten we dat al, maar er kwam veel meer geld voor ondersteuning en dat gaf groei aan oplossingsmodellen en programma's. Wat zijn de feiten van onderzoek:

Ik citeer Peter Cuyvers, historisch pedagoog en tien jaar lang het gezicht van de Nederlandse gezinsraad in o.a. Den Haag en verantwoordelijk voor het optuigen van centra voor Jeugd en gezin: In zijn rapport: gezin: beeld en werkelijkheid. Hij stelt: " We hebben in Nederland een bloeiend en dynamisch gezinsleven. Onderzoek heeft uitgewezen dat er in Nederland niet minder gezinnen zijn dan vroeger. Wel meer tweede en samengestelde gezinnen. Het CBS meldt dat er wel meer alleenstaanden komen in Nederland. We hebben een derde gezinshuishoudens, maar daarin woont wel driekwart van de mensen."

In diverse rapporten eens gekeken: hoe de sfeer is voor de kinderen en ook de grootte van het kindertal: van invloed op het welzijn van het individuele kind. Ik lees dat ondanks kritiek er veel goeds is te bespeuren:

De gezinnen zijn kleiner. Er is meer zorg voor het individuele kind. De keerzijde is wel de hoge verwachtingen van ouders bij een klein kindertal. De veelgehoorde klacht van boze ouders op scholen, omdat hun kind het niet goed doet. Lees: U heeft mijn kind niet goed lesgegeven. De druk op de GGZ geeft aan dat men bij zorg echt gepaste hulp wil ontvangen. Een gezin vormen is het einde van de vrijheid en wordt soms te lang uitgesteld. Angst voor de verantwoordelijkheid en het vastzitten. Dit is een moment van innerlijk en extern conflict. De NRC rept van het niet willen binden van de 30-40jarigen in deze tijd. Er is immers tijd voor veel uitgaan nodig en altijd wel een tijdelijke partner te kiezen. Desondanks wordt er veel getrouwd. Vroeg of laat.

De opvoedingshulp op alle terrein is maximaal geregeld. Ouders zijn bezorgd en willen het allerbeste voor hun kind en vragen best veel. Het is nog goed maar hoe gaat het worden met de transitie naar de gemeente en de bezuinigingen?

Wat zijn reële problemen zijn er actueel in deze veranderde tijd; Te hoge prestatie eisen aan kind en onderwijs, waarbij faalangst en angstproblemen voorkomen Het verwennen van kinderen. Ze krijgen zoveel met verjaardagen en Sinterklaas en noem maar op. Hoe leren ze omgaan met beperkingen?

In gescheiden gezinnen: het gevecht van ouders: zeer angst inducerend voor kinderen. Het eenoudergezin, waarin bij vechtscheiding de rollen van ouders en kinderen diffuus worden. De echtscheidingen: 15 jaar geleden nog gezien als een bevrijding. Nu is het een niet altijd prettige realiteit. De vechtscheidingen geven aan hoe schrijnend, als kinderen betrokken worden in loyaliteitsproblemen en zij niet kunnen zeggen dat ze van beide ouders houden. Dit wordt gelukkig vaak in de omgeving tijdig gesignaleerd, dankzij positieve invloed van school, grootouders en de sociale omgeving. Het feit dat alles via de media publiek is, maakt dat we beide kanten van de medaille zien. Vroeger was alles verstopt en met de mantel van kerk en zwijgen naar buiten overdekt. Maar is het niet toch erger? Ja en nee. Nee, de scheidingen zijn niet altijd slecht. Gelukkig.

Susan Bogels, hoogleraar bijzondere integratieve jeugdzorg stelt dat Angststoornissen bij kinderen dramatisch is gestegen. Zij wijst naar een Amerikaans onderzoek, waarin gesteld dat alleenstaand ouderschap en het wegvallen van een sociale gemeenschapsstructuur, welke gepaard gaat met afgenomen veiligheid, de toegenomen angst bij kinderen verklaart. Ander groot probleempunt: opvoedingsproblemen als ouders verwennen en niet genoeg begrenzen: een gebrek aan juiste aandacht dus. Dat heet: verwennende verwaarlozing. Overprotectie, ook een probleem in deze tijd als ouders hun kinderen niet durven loslaten en laten experimenteren met autonomie. Bij een klein kindertal zit je er te veel bovenop. En dan alcohol en drugs. Het experimenteren, gaat mis als er niet voldoende controle is van leeftijdgenoten en bij slecht functionerende communicatie tussen ouders en kind. Als het sociale leven van de adolescent niet strookt met de gezinsachtergrond. Tenslotte: Het op school falende kind, dat aan te hoge eisen moet voldoen. We willen allen immers het beste voor onze prinsjes en prinsesjes.

Nu hebben we het wel over gewone, psychisch gezonde mensen en kinderen en niet over extreme aanlegproblemen en verwaarlozing. Dat geeft pathologie en is van alle tijden.

Maar ook in de jaren dat ik veel psychiatrie heb gezien, valt altijd weer op dat binnen elk mens met problemen, de hang naar de geborgenheid heel groot is. Van het kerngezin wordt dan veel gevraagd. Bv bij gezonde losmakingsprocessen zie je nauwelijks agressie, ja gesteggel over grenzen, Bij mislukte losmakingsprocessen, zoals bij ernstige problematiek is veel behoefte aan zorg van en veel agressie op, vooral, het gezin. Op wie moet je je pijlen anders richten. Daar zijn ouders dus niet altijd schuldig aan!

Alle onderzoek wijst in de richting van noodzaak tot goede sociale controle vanuit het gezin en de sociale omgeving, Anders dan vroeger, opener, minder restricties, maar wel met

duidelijke correcties en met zorg gecommuniceerd. Daar schort het nog wel vaak aan.

We weten tegenwoordig veel over allerlei problemen en relatiefactoren en er is een schat aan informatie, boeken en artikelen en veel kennis in de zorg. Moeten we ons meer zorgen maken. Ik weet het niet. Volgens mij valt het wel mee. Om je heen kijkend. De TV geeft veel verontrusting te zien, maar geeft ook inzicht in waar het schort in de opvoeding. Tijdschriften en reality-tv geven ook veel kennis door.

Gek genoeg dus: vraagt dit alles om een veilige cocon, van waaruit het kind gedoseerd de enorm uitdijende buitenwereld kan behappen. En gaan ze backpacken, dan zijn de ouders dagelijks mobiel bereikbaar en voor crises inzetbaar. Grootouders passen niet vaak op, maar altijd wanneer nodig en ze worden meestal redelijk oud. De familiefoto's worden breder en breder. En zo hoort het ook.

Truus de Groot

Invoering Jeugdwet GGZ:

Op de dependancevergadering van 9 januari jl. is de invoering van de Jeugdwet GGZ onderwerp van gesprek geweest. Per 1 januari 2015 zijn de gemeenten verantwoordelijk geworden voor de uitvoering van alle vormen van jeugdhulp. Dat geldt voor zowel de vrijwillige, als de gedwongen Jeugdhulp (reclassering, uitvoering van onder toezichtstellingen, ed).

De meeste van onze collega's krijgen er mee te maken als het gaat om toewijzing van vrijwillige, niet vrij toegankelijke hulp, bijv. jeugdggz. Er is al veel over geschreven, maar omdat elke gemeente op een andere manier, met name de toegankelijkheid, inricht, is er nog veel onduidelijk.

Niet alle gemeenten in Nederland hebben met name de informatie duidelijk. Dat geldt zowel voor de hulpverleners, als voor de ouders en bijvoorbeeld scholen en verwijzers.

In de wet staat bijvoorbeeld dat verwijzing via de huisarts, medisch specialist of jeugdarts, mogelijk moet blijven, naast door de gemeente in te richten of aan te wijzen plekken waar de noodzaak voor hulp kan worden bepaald en toegewezen. Er is intussen een aantal gemeenten die met name de verwijzing vanuit huis- en jeugdarts "ontmoedigt".

De inrichting van de plekken waar de toewijzing zou moeten gebeuren, meestal wijkteams en/of Centra voor Jeugd en Gezin, is ook per gemeente zeer verschillend. Met name de bemensing van deze teams, de opdracht en de deskundigheid op het brede terrein van de jeugdhulp, zijn hierbij op een aantal plaatsen nog onvolledig.

Vanuit de verschillende collega's werd ingebracht dat ook detoewijzing, met name het volume en de plafonds in de bekostiging nog zeer onzeker is. Het zou zo maar kunnen dat veel van de hulpverleners halverwege het jaar door het aan hen toegekende budget is, waardoor cliënten mogelijk zouden moeten worden ver- of afgewezen.

We houden elkaar op de hoogte. Als er vragen zijn, of aanvullende informatie is vanuit de lezers van onze nieuwsbrief, vernemen wij dat graag. Stuur in dat geval een mail naar de info van onze website :
info@langeveldcentrum.nl of
langeveldcentrum@gmail.com.

Tips

De nieuwe brochure Studium Generale van de Universiteit van Utrecht ziet er weer geweldig uit.

Het is het podium voor lezing en debat van de Universiteit Utrecht. Het thema van het voorjaarprogramma 2015 is: "wetenschap is overal". De bijeenkomsten zijn gratis en toegankelijk voor iedereen en vinden plaats op verschillende tijden, op diverse locaties, zowel in de Uithof als in de binnenstad en zijn vaak ook live online te volgen.

Een voorbeeld uit het aanbod: op dinsdag 10 februari houdt Prof. Dr. Paul van Tongeren in het filosofisch café, Hofman Café, om 20.00 uur een lezing met als titel: Filosofie als therapie?

Voor meer informatie: www.sgu.nl

T.V. Wat laat supernanny Jo Frost mij zien?

De komende tijd maakt de bekende Engelse opvoedkundige Jo Frost een tour door Nederland waarbij zij, op tv. te volgen, ouders bijstaat in hun opvoedingssituatie. Zij is bekend van een vrij stevige aanpak, ook bij jonge kleuters, door bij incidenten hen een "time-out" te geven op een stoeltje in de hoek van de kamer of de gang (gesteund door behavioristische opvattingen).

Haar uitgangspunt is wel: eerst investeren in een positieve relatie. Bij incidenten is er de time-out waardoor je vooral werkt aan de socialisatie van het kind. Boeiend is dat er nu een discussie gaande is of dit wel een goede aanpak is. De tegenstanders zeggen dat kinderen altijd "letterlijke aanwezigheid, nabijheid en bescherming" nodig hebben en dat door het kind apart te zetten, je het juist alleen aan zijn lot overlaat. Deze zelfde mensen gaan uit van de intrinsieke motivatie van kinderen om te groeien. Het zich veilig en gewaardeerd voelen van het kind is de kerntaak van de opvoeder. De eerste stap is dat je je zelf, als opvoeder, intrinsiek gemotiveerd voelt, dat uitstraalt en daarbij duidelijke grenzen aangeeft, maar het kind niet apart zet. Men zegt dat dit een nieuwe en respectvolle manier is om vreedzaam met elkaar om te gaan. Grenzen worden

aangegeven en bewaakt, ten gunste van een onvoorwaardelijke relatie. Wat vinden wij hiervan?
(Bron: website "het kind" inspiratie, legitimatie en verbinding 10 januari geschreven door Sanne Bosmans)

Tot slot

Wilt u reageren op deze nieuwsbrief (graag!) of heeft U een tip voor ons: een lezing, studiedag, interessant boek, mooie film of tentoonstelling!). Wij houden ons aanbevolen. Mail dan naar:

info@langeveldcentrum.nl